Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 20	15. Oktober 1908.	57. Aargang

Den „omorganiserede" Kirkes Oprindelse.

Spørgsmaalet angaaende Forkastelse — Frelse for de Døde.
Tale af Ældste Joseph F. Smith junior i Ogden Tabernakel den 10. Marts 1907.

Den „omorganiserede" Kirkes Oprindelse.

Vi ville nu omtale den „omorganiserede" Kirkes Oprindelse. Mange ere blevne ledte til at antage, at den tog sin Begyndelse ved Josephs Martyrdød eller umiddelbart derefter. Dette er dog ikke Tilfældet; thi i Virkeligheden blev den ikke til før i 1860, altsaa 16 Aar senere. Men de to Mænd, som hovedsagelig ere ansvarlige for Organisationens Tilblivelse, paabegyndte deres Virksomhed i 1852—53; disse Mænd vare Jason W. Briggs og Zenas H. Gurley. Maaske en kort Beskrivelse af disse Mænds Liv vil være af Interesse: Jason W. Briggs, som i Virkeligheden er den virkelige Grundlægger af den „omorganiserede" Kirke, eller som har gjort mere end nogen anden Mand for at tilvejebringe denne Sekt, var født den 25. Juni 1821 i Pompey, Onondaga County, New York. Der siges, at han forenede sig med „Mormonkirken" i Potosi, Wisconsin, omtrent 1842, men vi veed intet desangaaende, uden hvad vi kunne finde i den „Omorganiserede"s Optegnelser. Hans Hjem var Beloit, Wis., fra 1842 til 1845, og han forblev i Kirken under Brigham Youngs og de Tolv Apostles Ledelse indtil 1846. Det er interessant i Forbindelse hermed at lægge Mærke til, at Uddrivelsen og Udvandringen af de Hellige ikke tog sin Begyn-

delse før den 4. Februar 1846, saaledes at vi ere fuldt berettigede til at benævne ham en „Godvejrs-Ven".

Efter Udvandringen forenede han sig med James J. Strang og virkede i hans Organisation som Prædikant samt udførte flere korte Missionsrejser i forskellige Dele af New York og Wisconsin. (Se Reorganite History III; 737.)

I September 1849 organiserede han i Forening med B. G. Wright Waukesha Gren i Strangs Kirke eller Samfund. (Hist. Reorganized Church III; 737—8.) Erindre nu, at dette var i September 1849, og at Organisationen af denne Gren var i Strangs Samfund; omtrent paa samme Tid organiserede han ogsaa en Gren i Beloit for det samme Samfund.

I 1850 forlod han Strangs Samfund og forenede sig med William Smith, som selv havde været en Tilhænger af Strang, indtil han blev udelukket fra hans Samfund. I nævnte William Smiths Kirke modtog Hr. Briggs et Embede som „Apostel"; men da William Smiths Samfund i 1851 opløstes, forenede han sig i 1852 med Zenas H. Gurley, og det var disse to Mænd, som organiserede det Samfund, der paa den Tid blev kaldt „Den nye Organisation af Kirken", men som i Dag kendes som „Den omorganiserede Kirke".

I 1886 udtraadte Hr. Briggs i Forening med Zenas H. Gurley og Familje af den „omorganiserede" Kirke, som han selv havde dannet. (Se Saint's Herald, 33; 248—9.) Grunden til hans Udtrædelse skulle vi senere omtale.

Zenas H. Gurley var mere virksom i Kirken før Profeten Josephs Martyrdød. Han blev ordineret en Halvfjerds i Nauvoo i 1844, og da det 21. Kvorum af Halvfjerds var organiseret den 6. April 1845, blev han valgt som Senior-Præsident for det, efterson han var den ældste af de syv valgte Præsidenter. Han var født den 29. Maj 1801 i Staten New York og var altsaa 43 Aar gammel i 1844 (ved Profeten Josephs Død).

Vi veed lidt om denne Mands Liv i Tidsrummet mellem Profetens Martyrdød og de Helliges Udvandring fra Nauvoo; det findes i Forhandlingsprotokollen for de Halvfjerds, og jeg vil læse nogle Udtog deraf. Om Forhandlingerne for 2. November 1845 meddeles:

„Præsident Zenas H. Gurley undskyldte sig for sin Udeblivelse fra de to sidste Møder. Han dvælede derefter ved Emnet (det er Emnet, som var under Overvejelse af Kvorumet). Han sagde, at han havde modtaget Forsikring om forøget Kraft i Præstedømmet, hver Gang han havde modtaget Autoritet. Vi burde være de bedste Mænd, som leve, naar vi tage i Betragtning de Privilegier, vi nyde som Medlemmer i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, oplyst, som den er, ved guddommelig Aabenbaring. Han formanede Brødrene til ikke at stræbe efter høje Stillinger uden ved egen Flid og Fortjeneste og at besøge Fattige og Lidende."

I Kvorumets Forhandlinger den 9. November samme Aar underrettes vi om, at Præsident Erastus H. Derby, en af Præsidenterne for førnævnte Kvorum, sagde:

„Broder Brigham opmuntrede og raadede de Hellige til at gøre sig færdige til Emigrationen i Maj 1846. Dersom han (Derby) var i Besiddelse af hele Nationens Rigdomme, vilde han ikke blive tilbage, selv om Kirken skulde gaa ud i Ørknen."

Lige efter disse Udtalelser fremstod Zenas H. Gurley og sagde, som Forhandlingerne vise, at „han bekræfter det samme"; det er, han vilde ogsaa hellere forsage hele Nationens Rigdomme end forsage Kirken, om den end skulde gaa ud i Ørknen. Dernæst vedbliver han:

„Smaa Mønsterbilleder af store nationale Tildragelser bleve givne ved Guds Befaling af de gamle Profeter, og noget lignende vil maaske finde Sted nu ved det, som Gud er i Færd med at udføre paa Jorden . . . Visse Karakterer ere blevne udvalgte, endog før Tiden, til at udføre visse Ting paa Jorden, om end de ere blevne kaldte fra alle Nationer, Tungemaal og Stillinger . . . Frimureriets Orden var skammeligt overtraadt af Folket i Hancock, men de Helliges Løfter og Forpligtelser ville, dersom de efterleves og respekteres, ophøje dem til Troner, Magt og Herredømme."

Dette angik Tempelarbejde. Den 21. December 1845 sagde han:

„Jeg erindrer tydeligt, hvad de Første Præsidenter af Halvfjerds sagde, at vi skulde leve saaledes, at ingen Klage kunde fremføres imod os. For kun nogle faa Aar siden vare Mænd, som i Dag staa højt i Kirken (de Tolv), ligesaa smaa, som vi ere; men de opnaaede deres Ophøjelser ved taalmodig Underkastelse af Ret og ved at passe deres egen Forretning . . . Der findes mange unge Mænd i dette Kvorum, som ere i Stand til at rejse lange Veje, og I ville blive kaldte til at gaa, og I ville ogsaa modtage eders Begavelser.

Vedbliver altid at være ydmyge og modtagelige for Belæring. Piletræet bøjer sig let for Vinden, men er altid solid i Roden. Om end mange ere gaaede ud fra Kirken — læg nøje Mærke hertil — tiltager den alligevel saa hurtig som nogensinde og fremviser overfor Verden ligesaa stor Hengivenhed og Sammenhold som nogen Tid før."

Dette lyder ikke som et Frafald eller en Opløsning af Kirken; gør det vel? Og dette er virkelig Zenas H. Gurleys Vidnesbyrd, som han aflagde, før han forlod „Mormonkirken". Atter den 3. Januar 1846 finde vi i Forhandlingerne følgende:

„Zenas H. Gurley talede vedrørende Emnet om liberalt at yde til Kirkens Behov. Gud, sagde han, har saaledes dannet Salighedsplanen, at vi for at frelses og antages af Gud maa ofre Alt, hvad vi besidde . . . Han følte fyldt af Aanden. Den Plan, Kirken nu følger, har været omtalt af Jesus Kristus og de hellige Profeter i gamle Dage."

Her yder han altsaa sit Bifald til Kirkens Plan, og den 10. Januar 1846 siger Forhandlingerne:

„Zenas H. Gurley stod op og sagde, at Kvorumets Præsidenter havde modtaget deres Begavelser."

Erindre nu, at han var en af dette Kvorums Præsidenter, og han fortsætter sine Bemærkninger med at sige:

„at det var mærkværdigt, hvilken Overflod af den Helligaand der var udøst. Han følte, at Kvorumet skulde modtage deres Begavelser; at Kirkens Autoriteter, de Halvfjerds' Kvorum skulde i Følgerække opholde de Mennesker, som arbejde ved at give Begavelser, en Dag hver, og han ønskede, at Kvorumet (21) skulde udføre enhver Pligt, som paahvilede det."

Det vil ikke være uden Interesse at vide, at denne Mand tillige med hans Hustru modtoge deres Begavelser i Templet den 6. Januar 1846. Her er altsaa Zenas H. Gurleys Vidnesbyrd angaaende Tempel-Ceremonierne, da han stod i fuldt Fællesskab med Kirken og var i Besiddelse af Aanden af sin Kaldelse. Den Gang erklærede han med stor Bestemthed, at Guds Aand ved den Lejlighed var udøst i et overordentligt rigt Maal. Dersom det var Sandhed, og han den Gang kunde bevidne det, kan der ikke være noget galt i disse herlige Privilegier, som han vidner om. I senere Aar, da han havde tabt Aanden og bekæmpede det Værk, han før havde støttet, fornægter han i Bitterhed de Ordinancer, som han ved forannævnte Lejlighed gav sit fulde Bifald. Hans første Vidnesbyrd er det eneste, der er rimeligt. I Forhandlingerne den 17. Januar 1846 læse vi:

„Præs. Zenas H. Gurley fremstod og sagde . . . Det Spørgsmaal, der foreligger til Behandling i dette Møde, er at søge at skaffe Bidrag til Fordel for dem af Præstedømmet, som ere beskæftigede i Templet. (Ikke paa Templet, men i det.) Smukt bemærkede han, at det var hans Hensigt, ligesom det ogsaa var Raadets, at forfremme 21. Kvorum, og Kvorumet skulde gensidig gengælde den Velvilje og Understøttelse ved sin Indflydelse for dets Velfærd?"

Derefter siges den 25. samme Maaned:

„Præs. Zena H. Gurley fremstod og sagde, at det, der forelaa i dette Møde, var at udvælge Personer, som skulde modtage deres Begavelser. Han var bleven anmodet om at vælge 10 eller 12 til at gaa i Templet. Han bad Brødrene være forvisfede om, at Partiskhed ikke havde noget med denne Udvælgelse at skaffe. Det vigtigste Punkt til Overvejelse var at lære at blive lydige; dette var Hovedlærdommen fra Jesum Kristum."

Derefter skred han til at udvælge disse Brødre, og idet han fortsatte sine Bemærkninger, sagde han:

„De Hellige, som have gennemgaaet Kirkens Prøver, ere almindeligvis grundfæstede i Kærlighed og have et Vidnesbyrd i deres Hjerte; ellers vilde de ikke have vedblevet."

Og dertil siger jeg Amen. Jeg ønsker af mit ganske Hjerte, at Zenas H. Gurley var forbleven en af dem for sin egen Skyld; thi kun 10 Dage senere begyndte Udvandringen fra Nauvoo, og dette er den sidste Udtalelse af ham, medens han tilhørte Kirken. Hvor blev han saa af? „Han visnede, fordi han ikke havde Rod". De frygtelige Prøver og Lidelser, de Hellige maatte gennemgaa i Ørknen, vare for haarde og for svære for ham; han kunde ikke bestaa Prøven. Og uagtet han havde erklæret, at han vilde gaa med de Hellige, selv om det forlangtes, at han skulde opofre hele Nationens Rigdom, viste det sig dog, da han

blev sat paa Prøve, at han tabte Modet og søgte sin Frelse ved Flugt; han fandt Livet, men tabte det evige Liv.

Næste Gang vi høre om ham i Kvorumets Forhandlinger, er i 1855, hvor det siges, at han var flygtet bort fra Kirken og havde forenet sig med James J. Strang. Angaaende hans Forbindelse med Hr. Strang foretrækker jeg at læse en Redegørelse i den „omorganiserede" Kirkes Historie; thi jeg veed da, at vi ville faa det korrekt. Paa Side 744 af 3. Aarg. findes følgende:

„Efter Joseph Smiths Død begyndte Ældste Gurley en Undersøgelse af de forskellige Lederes Retmæssighed og sluttede sig endelig til James J. Strang som den, der var den mest retmæssige. Et Brev, skrevet af Gurley i Gananoque, Vest Canada, den 6. November 1849 og offentliggjort i „Gospel Herald" Aarg. 4, Side 187, viser, at han den Gang var paa en Mission i Canada for at organisere Menigheder for Strang. 1. Januar 1850 skrev han igen fra Landsdown, Øvre-Canada, og var fremdeles optaget af det samme Arbejde. I et Brev, skrevet den 10. Januar 1850 fra Pitsburg, Canada, fremviser han Nidkærhed i sit Arbejde."

Vi have saaledes allerede set, hvordan han udviste stor Flid i sit Arbejde i 21. Kvorum, inden han forlod Kirken; men lad os læse videre:

„Den 15. Marts 1850 skrev han fra St Lawrence, New York, at han var Broder Silsby behjælpelig med at organisere Brødrene og hjælpe til at gøre dem færdige for Beaver. Han overværede en Konference i Voree, Wisconsin, 1. og 2. Juni 1850, og i disse Forhandlinger finde vi følgende: „Broder Z. H. Gurley var —

Her følger en Ellipse eller Udeladelse, og det vilde uden Tvivl være interessant at vide, hvad der er udeladt; Beretningen fortsætter —

„sendt til den nordøstlige Del af Wisconsin paa Forlangende af Præsident Strang."

Læg nu nøje Mærke til det, der følger efter:

„Det var umiddelbart, medens han var paa denne Mission, at han (Gurley) organiserede Yellowstone Gren, hvis Medlemmer hjalp til at danne Kærnen i Omorganisationen." (Se Side 744—5.)

Vi have allerede set, at Jason W. Briggs oprettede Waukesha Gren af Strangs Samfund i 1849, ligesom han ogsaa oprettede Beloit-Grenen af samme Samfund, og nu have vi tillige den for deres Organisation meget farlige Tilstaaelse, at Yellowstone-Grenen ogsaa var oprettet for James J. Strang. Disse Organisationer bleve Begyndelsen til den „omorganiserede" Kirke eller „Josephiterne". De vare aldrig forenede med Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, men bleve ifølge deres egen Oplysning oprettede for og i James J. Strangs Kirke. Læg særlig Mærke til, at disse Strang-Grene vare sammensmeltede med, hvad der blev kaldt den „Ny omorganiserede" eller „Omorganiserede" ved den Daab, de først havde modtaget i „Mormon-Kirken", og det er derfor

bevisligt, at den „omorganiserede" eller „Josephit-Kirken" er et Skud af James J. Strangs Kirke.

Lad os dernæst vende tilbage til Jason W. Briggs. I Mr. Heman C. Smiths „True Succession" Side 134—5 finde vi en erklæret Aabenbaring, som denne Mand (Briggs) modtog, denne Mand, som var Ophav til den „omorganiserede" Kirke-Samling, og som var den betydeligste Mand i denne Bevægelse, om ikke virkelig Fader til den. Forannævnte Aabenbaring lyder som følger:

„Derfor, lad de Ældster, hvilke jeg har ordineret ved min Tjener Josephs Haand eller ved deres Haand, som ere ordinerede ved ham, ikke modsætte sig denne Myndighed, heller ikke svækkes i Udøvelsen af deres Pligter, hvilke ere at prædike mit Evangelium, som det findes aabenbaret i Jødernes Optegnelser og i Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog, og raabe Omvendelse og Syndsforladelse ved Lydighed til Evangeliet, og jeg vil opholde dem og give dem min Aand; og i min egen belejlige Tid vil jeg kalde paa Joseph Smiths Sæd og vil bringe En frem, som skal blive mægtig og stærk, og han skal præsidere over det høje Præstedømme i min Kirke, og derefter skulle Kvorumerne forsamles, og de rene af Hjertet skulle samles, og Zion skal igen befolkes, saasom jeg har sagt til min Tjener, Joseph Smith." (Fortsættes.)

Jens Buskk er død.

Folketingsmand Jens Busk afgik pludselig ved Døden Lørdagen den 29. August i sit Hjem i Horsens. Han havde netop fuldendt sit Middagsmaaltid og befandt sig i bedste Velgaaende. Hans Hustru forlod Værelset nogle Øjeblikke, og da hun kom tilbage, fandt hun sin Mand død. Dersom Pladsen tillod det, vilde vi gerne skænke denne sjeldne Mand en nærmere Omtale. Han var udgaaet af Folkets jævne, brede Lag og var i 30 Aar Medlem af Danmarks Rigsdag; i 20 Aar sad han i Finansudvalget. Ligesom alle offentlige Mænd havde han saavel Venner som Modstandere, og selv om han ikke naaede at blive nogen betydelig Politiker, saa var han dog altid helt ud sig selv; hans Person, hans Synsmaade og hans Foredrag i Tingsalen saavel som blandt Bønderne var præget af Originalitet. Affektation og Efterabelse var ikke hans svage Side; mange ville endnu erindre, at han ved Ministertafler og andre officielle Lejligheder med sit sorte Halsbind stak sært af mod alle de øvrige, som vare i Kjole og hvidt. Men var han original i Person, saa var han det ikke mindre i sin Sprogbrug; han kunde ikke sjeldent finde Udtryk, der senere bleve „bevingede Ord" og endnu leve blandt Folket. Han var en Mand, som læste meget, og han var af en religiøs Natur; først tilhørte han, som havde faaet sin første Uddannelse paa en grundtvigianst Højskole, den grundtvigske Retning; senere meldte han sig ud af Folkekirken og sluttede sig til den romerskkatolske Kirke.

Naar vi gerne nævne ham, er det, fordi han i mange Aar ofte besøgte „Stjernen"s Kontor, hvor han ved sin venlige og frisindede Optræden altid var velset iblandt Kontorets Personale; vi ere jo altid taknemlige overfor enhver Velynder, der ikke tilhører vor egen lille Kreds, men alligevel er frisindet nok til at træde over vor Dørtærskel og give os et varmt Haandtryk og et venligt Ord; afdøde Folketingsmand Jens Busk var en af dem. Det er maaske ikke over 3 Maaneder siden, at han paa et Besøg til Hovedstaden gæstede os paa Redaktionskontoret og talte om gamle og nye Tider, Mænd og Forhold baade i Europa og i Amerika; da vi bød ham Haanden til Afsked, lovede han at komme og se til os en anden Gang, og vi anede kun lidt, at den kække, ungdommelige Mands Timeglas var saa nær ved at løbe ud. Sammen med hans mange Venner sige vi: Fred med hans Støv, og velsignet være hans Minde!

Til Mor.

Jeg føler en stille, vemodig Smerte
Tynger mit Hjerte:
Borte er Mor!
Hun var vel den sidste,
Som jeg vilde miste.

Jeg mindes de Tider af Kummer og Møje,
Hun maatte døje,
Stakkels min Mor!
At mildne din Trængsel
Var altid min Længsel.

Jeg veed, at jeg aldrig i Livet kan glemme
Din Sysel der hjemme,
Elskede Mor!
For mig synes Tiden
Saa underlig liden.

Nu veed jeg, at gør jeg, hvad Herren mig byder,
I Tro ham adlyder,
Saa møder jeg Mor!
Da slukket bli'r Sorgen
Paa Gensynets Morgen.

Joseph Straaberg.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 · Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Torsdag den 15. Oktober 1908.

Efteraarskonferencen i Bergen

tog sin Begyndelse Lørdag Aften den 3. Oktober Kl. 8½ i Forsamlingssalen i Kong Oscarsgade Nr. 5. Tilstede vare Missionspræsident Søren Rasmussen fra København med de 19 i Konferencen virkende Missionærer og mange af de Hellige.

Efter Sang og Bøn fremstod Konferencens Præsident James M. Keller og bød de forsamlede Velkommen, hvorefter han gav en sammentrængt Rapport over det Arbejde, som var blevet udført i de forløbne fem Maaneder; af denne fremgik det, at der var udvist Flid og Nidkærhed fra Ældsternes Side, og at Herrens Velsignelse havde fulgt deres Bestræbelser, hvilket yderligere bekræftedes ved følgende respektive præsiderende Ældsters Rapporter over hver sin Gren: W. C. Olsen fra Stavanger, P. A. Petersen fra Haugesund, Charles Martinsen fra Aalesund, Samuel Christensen fra Voss og N. P. Andersen fra Egersund.

Den samlede Rapport udviste følgende: 32,048 fremmede Familjer besøgte, 3,642 evangeliske Samtaler, 47,332 Skrifter og 5,621 Bøger omdelte, 282 Møder afholdte, 27 nye Medlemmer døbte og 8 Børn velsignede.

Missionspræs. Søren Rasmussen udtalte derefter sin fuldkomne Tilfredshed med Rapporterne og den store Glæde, han følte ved paany at være samlet med de Hellige i Bergens Konference; han følte, at Begyndelsen sikrede en god Fortsættelse og en fuldstændig Pintsefest af Aandens Goder. Dernæst dvælede han ved Evangeliets Fremgang og de første Principper i dette. Efter Sang og Bøn hævedes Mødet.

Søndagsskolens Konference afholdtes Søndag Formiddag Kl. 10. Af Rapporterne over de tre Skoler i Konferencen fremgik det, at Skolerne havde 162 Elever med 26 Funktionærer; 69 Skolemøder vare blevne afholdte, og Stillingen var i det Hele særdeles god.

Bergens Søndagsskole udførte derpaa et godt Program, hvorefter Missionspræs. Søren Rasmussen roste Skolernes Arbejde og opmuntrede alle til at fortsætte med den gode Gerning. Han talte derefter angaaende Visdomsordets Vigtighed, om Nødvendigheden af at holde alle Guds Bud og fremstille os selv som følgeværdige Eksempler for vore Omgivelser og opmuntrede Forældre til at sende deres Børn til Søndagsskolen, hvor de vilde lære Sandheden.

Søndag Eftermiddag Kl. 3 fortsattes Konferencen i „Folkets Hus", et af Stadens smukkeste Lokaler. Efter at Mødet var aabnet med Bøn

og Sang, talede Ældste P. A. Petersen en kort Tid om Frafaldet og om, at Gud havde gengivet Evangeliet til Jorden i vor Tid.

Ældste W. C. Olsen forklarede, hvorledes den Helligaand blev meddelt Menneskene i fordums Dage, og at den nu i vor Tid meddeltes paa samme Maade; men ingen kan udføre denne Handling uden Fuldmagt fra Gud. Ældste N. P. Andersen var den næste Taler; han udtalte, at Troen var et Kraftprincip i alles Handlinger, og viste, at uden Tro er det umuligt at behage Gud o. s. v.; derefter bar han sit Vidnesbyrd om Ægtheden af dette Værk og sagde, at de Lærdomme, vi prædike, ere de samme som dem, der lærtes af Frelseren i hans Dage.

Efter at Koret til Afveksling havde sunget: „O, min Fader" fremstod Missionspræs. Søren Rasmussen og talte i et kraftigt Foredrag om Menneskets Forudtilværelse og Frelserens Forsoningsværk; vi have Alle været til, inden vi kom frem i dette Liv, og det var forudbestemt og nødvendigt, at Kristus skulde komme til Verden og ved sit uskyldige Blod forsone for alle Mennesker den Synd, som vore første Forældre havde begaaet; det stod enhver frit for at erhverve Salighed ved Lydighed til Evangeliets Forskrifter; thi Gud ønsker ikke, at nogen af hans Børn skal fortabes. Han bevidnede, at Evangeliets Gaver og Kræfter vare genoprettede ved Joseph Smith, som var en sand Guds Profet.

Efter Sang og Bøn hævedes Mødet.

Søndag Aften Kl. 7 fortsattes Konferencen i „Folkets Hus", efter at Mødet var aabnet med Sang og Bøn.

Ældste H. K. Fridal jun. talte om Tro og Omvendelse og viste, at de Lærdomme, vi forkynde, ere i Samklang med dem, som Apostlene i sin Tid forkyndte; de ville vedblive i den samme Orden og kunne ikke tilintetgøres af Mennesker, fordi det er Guds Værk.

Konferencepræs. Keller dvælede derefter især ved Daab og Evangeliets Gengivelse til Jorden og Nødvendigheden af at adlyde dets Fordringer og vandre paa den snævre Sti.

Koret sang: „Jesus, værn min Sjæl". Missionspræs. Søren Rasmussen benyttede det øvrige af Tiden og tog til Tekst Joh. 17. 3.; han forklarede, hvad et Menneske maa gøre for at kende Gud, og viste af Skriften, at Guddommen var eet i Hensigt og Handling, men ikke i Person; Gud er et personligt Væsen, og det samme er Sønnen og den Helligaand. Derefter talte han angaaende Kristi Mission paa Jorden og forklarede Hensigten med vor Tilværelse her paa Jorden, hvad vi maa gøre for at opnaa Frelse i Guds Rige, og hvorledes vi kunne opnaa en fast Overbevisning om, at Gud har talet til Jorden i vor Tid. Derpaa hævedes Mødet med Sang og Bøn.

Mandag Formiddag afholdtes Præstedømsmøde, hvor enhver af de arbejdende Ældster aflagde Rapport om deres Virksomhed, og alle bevidnede de deres Glæde over det, de havde udført, og vare villige til

at fortsætte det gode Arbejde. Derefter gav Missionspræs. Søren Rasmussen mange gode og passende Raad og Instrukser til Ældsterne, og Mødet hævedes med Sang og Bøn.

Mandag Aften Kl. 8½ forsamledes de Hellige til Nadvermøde, der aabnedes med Sang og Bøn. Ældste Samuel Christensen forklarede Betydningen af det hellige Maaltid, hvorefter Sakramentet omdeltes til de Hellige. Derpaa bleve saavel Kirkens almindelige som Missionens og Konferencens Autoriter foreslaaede til Opholdelse i deres respektive Embeder, og alt blev enstemmigt vedtaget.

Derefter oplæstes Beskikkelserne for de næste seks Maaneder som følger: Ældste James M. Keller Præs. over Bergens Konference og Forstander for Bergens Gren; Ældste K. H. Fridal jun. Konferencens Sekretær; Ældsterne Samuel Christensen, Carl Kjær, E. A. Olsen og Wilford Wilde at virke som Missionærer i Bergens Gren; Ældsterne W. C. Olsen, Alma Jensen, J. C. Pedersen og Edward Mackelprang at virke i Stavanger; Ældsterne Orson P. Hielson, J. C. Christensen, Erastus Johnson og F. J. D. Jensen at virke i Aalesund; Ældsterne P. A. Pedersen, N. P. Andersen og George Georgesen at virke i Haugesund; Ældsterne Chas. Martinsen og Torkel E. Torkelsen at virke i Flekkefjord. Den førstnævnte Ældste i hver Gren er Forstander.

Missionspræs. Søren Rasmussen omtalte derpaa de store Ofre, som baade Missionærerne og de Hellige bringe for deres Religion, og hvor nødvendigt det er, at vi efterleve alle Herrens Bud, ikke mindst Visdomsordet og Tiendeloven, og leve et rent Liv, saaledes at vi kunne nyde Herrens Aand og Velsignelser i rigt Maal. Mødet hævedes med Sang og Taksigelse.

Tirsdag Aften Kl. 7½ afholdt de Kvindelige Hjælpeforeninger deres Konference. Rapporterne viste, at disse Foreningers 51 Medlemmer havde udført et prisværdigt og velsignelsesrigt Arbejde, og at de ere en stor Hjælp og Støtte i Menighederne. Som en smuk Afslutning paa Kvindeforeningens Konference gaves en hyggelig Fest, hvor Forfriskninger serveredes og et gemytligt Program blev udført, og hvor hvert Hjerte fyldtes med den Glæde og Lyksalighed, som skabes ved den Kærlighed, som kommer fra Gud.

Torsdag Aften den 8. Oktober gav Bergens Sangkor under Ledelse af Ældste K. H. Fridal jun. en vellykket Aftenunderholdning.

Som et Hele var vor Efteraarskonference en af de livligste, mest velbesøgte og interessanteste i vor Historie, og vi aflægge herved vor hjerteligste Tak til Koret, Missionærerne, alle de Hellige, vore mange Venner og Missionspræsident Rasmussen, som alle gjorde deres til at gøre Konferencen til en virkelig Pintsefest.

K. H. Fridal jun.,
Konferencens Skriver.

Afløsning. Hugo C. A. Peterson fra København til Salt Lake City, Utah; John Larsen fra København til Newton, Utah; Peter Mortensen fra København til Elwood, Utah; John J. Piepgras fra Aarhus til Raymond, Alberta, Canada; Erastus Christensen fra Aalborg til Redmond, Utah; Moses P. Jørgensen og Hustru Ruedora C. Jørgensen fra Aalborg til Logan; Broder Jørgensen maatte afløses og sendes hjem paa Grund af Sygdom. Disse afsejlede alle med Dampskibet „Canada" fra Liverpool den 24. September.

Orson Wilford Gundersen fra Bergen til Winder Ward, Utah; Wm. A. Peterson fra København til Victor, Idaho. Disse afsejlede med Dampskibet „Republic" fra Liverpool den 10. Oktober.

Forannævnte Ældster ere alle hæderlig løste efter en god og tilfredsstillende udført Mission, og vi ønske dem en lykkelig Rejse over Hav og Land.

Forflyttelse. Hyrum J. Amundsen fra Bergen til Trondhjem; Lars J. Halling fra Kristiania til Aalborg.

Søndagsskolernes Program for November Maaned 1908.

1. Klasse.

35. Lektie: Samuels Fødsel og Barndom. (1. Samuel 1. Kap.)
36. Lektie: Noahs Taksigelse, efter at han udgaar af Arken. (1. Mosеb. 8. Kap.)
37. Lektie: Samuel salver Saul til Konge. (1. Samuel 10. Kap.)

---

2. Klasse.

31. Lektie: Den unge Pige fra Samaria, Naamans lille Tjener. (2. Kongerne 5. Kap.) Naaman en Høvedsmand i den syriske Hær — Lytter til Raad af den unge Pige — Han besøgte Profeten — Blev helbredet for sin Sygdom.
32. Lektie: Fanget i Fælden. Elisa. (2. Kongerne 6. Kap.) Den syriske Konge lægger Planer til at fange Israels Konge — Advares af Elisa — Den syriske Konge vil dræbe Profeten — Kongen vil ogsaa dræbe de fangne Soldater — Elisa gør en Fest og sender dem hjem — Kongen slutter Krigen imod Israel — En god Handling vinder en stor Sejer.
33. Lektie: En ganske lille Konge. Joas. (2. Kongerne 11.—12. Kap.) En ugudelig Kvinde dræber sine Børnebørn for selv at blive Dronning — Joas, et Barn blev frelst og skjult 6 Aar i Templet —

Blev salvet til Konge 7 Aar gammel — Kvinden dræbtes — Joas genopbyggede Templet — Udryddede Afguderi og adlød Profeten — Ophørte at tjene Herren — Dræbtes af ugudelige Tjenere.

---

3. Klasse.

31. Lektie: Jesus for Pilatus. (Joh. 18; 28—40; Mark. 15, 1.—14.)
32. Lektie: Korsfæstelsen. (Joh. 19. Kap. Luk. 23. Kap.)
33. Lektie: Opstandelsen. (Mark. 16, 1.—8.; Luk. 24. Kap.)

---

4. Klasse.

31. Lektie: Zacharias, Iddos Søn, 520—510 før Kristus. Kalder til Omvendelse — Synet om Manden paa en rød Hest og de fire Horn — Den unge Mand og Byens Grænser — Opmuntrer til at bygge Templet — Synet om den flyvende Rolle — Guds Vredes Vogne — Israels endelige Sejer. (Sach. 1.—14. Kap.)
32. Lektie: Darius Hystaspes Proklamation 520—514 før Kristus. Herrens Ord til Profeten Haggai — Zerubbabel opmuntres — Templets Herlighed — Templets Opførelse genoptaget — Jøderne falskeligt fremstillede — Darius' venlige Proklamation — Herrens Hus fuldført. (Haggai 1.—2. Kap.; Esra 5.—6. Kap.)
33. Lektie: Dronning Esther af Persien 514—487 før Kristus. Dronning Vasthis Afslag — Esther vælges til Dronning — Hamans ondskabsfulde Tilbud — Mardochæus henvender sig til Esther — Esther nærmer sig Kongen — Mardocheus Loyalitet — Haman anklages og hænges — Jøderne hævnede — Purim Fest. (Esther 1.—10. Kap.)

En Lamanits Vidnesbyrd.

Et Tilfælde af usædvanlig Beskaffenhed, som mange Sidste-Dages Hellige ville tilskrive stor Betydning, forefaldt for kort Tid siden ved et Møde, som blev afholdt af fire Ældster paa aaben Gade i Montgomery, Indiana. De nævnte Ældster vare Lyman M. Overson, Chas. Clark, Nathaniel Crawford og Frederick Strange. Den Førstnævnte har givet en Beskrivelse af det, som skete; det fremgaar heraf, at disse Ældster vare i Færd med at gøre Forberedelser til at holde Møde paa en af Byens offentlige Gader, da en ung Indianer kom hen til dem og meddelte dem, at han var Søn af en Apache-Høvding, som en Gang boede

i Arizona, og at han (Sønnen) var paa en Missjon fra sin Stamme for at finde skjulte Rigdomme. Han meddelte Aldsterne, at han allerede havde fundet Skatte til en Værdi af 8,000 Dollars, og at disse Rigdomme bleve opbevarede i det Øjemed at benyttes til Opbyggelsen af Templet i Missouri. Den unge Indianer er godt oplært og tillige en god Sanger. Han kan baade læse og skrive Latin, Fransk, Tysk, Græsk, Spansk, Engelsk og Indiansk. Aldsterne anmodede den unge Mand om at tale til Forsamlingen, hvilket han ogsaa gjorde, og Aldste Overson giver følgende korte Beskrivelse af hans Tale.

„Mine Herrer! Jeg er ikke en Aldste i Jesu Kristi Kirke, men er kun et almindeligt Medlem. Jeg ønsker ved denne Lejlighed at meddele dette Folk, hvad „Mormonismen" har gjort for mig. For omtrent seks Aar siden, paa denne Tid af Aaret, da jeg en Dag kom hen til min Faders Telt, lagde jeg Mærke til to fremmede hvide Mænd, lig disse Aldster, som I se her i Aften. Jeg sagde til min Fader, som var Høvding for Stammen; „Hvad ønske disse Mænd?" Han svarede mig: „De ere komne til os for at tilbede den store Aand, og de sige, at de have en Historie angaaende vore Forfædre." Jeg sagde til min Fader, at de tog fejl. Min Fader svarede mig, at jeg ikke burde være for hastig i min Bedømmelse af dem, men først lytte til, hvad de havde at sige, hvilket jeg derpaa gjorde, og de beviste da straks for mig Sandheden af deres Paastand. Nu, mine ærede Herrer, før den Tid var jeg den vildeste og mest frygtede af hele min Stamme. Jeg var den første til at bruge Kniven og var tillige en Dranker og Spiller. Siden jeg blev døbt til „Mormonismen", har jeg aldrig brugt min Kniv eller Økse for at skade nogen. Ej heller har jeg siden den Tid drukket nogen som helst Slags Spiritus eller brugt Tobak eller taget Herrens Navn forfængelig. Dette, mine Herrer, er, hvad „Mormonismen" har gjort for mig. Efter at jeg havde erholdt min Uddannelse og var bleven civiliseret af Amerikanerne, har jeg taget seks Skalpe (Hovedhud af Mennesker), men siden jeg forenede mig med „Mormonismen", har jeg ikke taget en eneste. Jeg vil nu sige lidt om den saakaldte „Mountain Meadow Massacre". Min Fader var den Gang en ung Mand. Mine Herrer, det var os Apacher-Indianere, der dræbte disse Rejsende. De havde nemlig dræbt en af vore Kvinder og hendes Buck (Mand), fordi hun havde stjaalet en Smule Tøj fra dem; paa Grund af denne Forseelse tilføjede de os mange Besværligheder, og vi (Indianerne) ønskede Hævn, som vi ogsaa fik. Lad mig sige til eder, mine Herrer, at min Stamme er den værste og mest frygtede af alle Indianerstammer i de Forenede Stater. Men „Mormonerne", som kom til os, have frelst mangen en hvid Mands Skalp. Jeg vil nu bære mit Vidnesbyrd til eder angaaende Mormons Bog. Jeg veed, at den er en sandfærdig Beretning om mit Folks Forfædre. Jeg tror paa den store Aand, som

er vor Gud, og paa hans Søn Jesus Kristus. Jeg veed, at Joseph Smith var inspireret og udvalgt af Herren til at frembringe Mormons Bog og til at frelse vort Folk. Jeg ønsker nu ikke at opholde eder længere, men erindrer dette Vidnesbyrd, givet af Nixy, en Apache-Indianer.

Lamaniterne begynde nu at komme til Forstaaelse om det, som læres, og som findes optegnet i Mormons Bog. Og dette er en Forløber for den store og herlige Udvikling, der snart vil finde Sted paa det amerikanske Kontinent.

Ovenstaaende Artikel er oversat fra »Liahona, the Elders Journal«, som udgives i Independence, Missouri.

* * *

I Mødet, som afholdtes forrige Søndag Aften i det 19. Wards Forsamlingshus i Salt Lake City, og hvor Meddeleren heraf var til Stede, talte Ældste W. Cox, som nylig er kommen hjem fra Missionens Tjeneste i Nordstaterne; han præsiderede tillige over Konferencen i Indiana, hvor det ovenfor omtalte fandt Sted. Broder Cox sagde, at han havde personlig udspurgt de fire Ældster hver for sig med Hensyn til det Vidnesbyrd, som den unge Indianer havde aflagt, og de stadfæstede alle Sandheden af det. Han sagde endvidere, at de omtalte skjulte Skatte fandtes inden i Stene af en rundagtig Beskaffenhed og vare hule indvendige. Disse Stene have visse Mærker, som kun Indianerne selv kende. Naar først een Sten findes, viser et Mærke paa den, hvor en anden er at finde o. s. v. Den unge Indianer fortalte Ældsterne, at dette var Maaden, hvorpaa mange af hans Forfædre gemte deres Skatte. Man kløvede nemlig en Sten i to Stykker og lavede en lille Hulning i Midten, hvor man lagde sin Skat. Derpaa bleve Stenene sammensatte med en Slags Cement og derefter mærkede og senere henlagte paa forskellige Steder, hvor man nu finder dem. Den unge Indianer paastaar at have fundet flere af disse Stene, som han aabner med en Mejsel og tager Skatten ud. (Fra „Bikuben".)

Tankesprog.

Løfter du Stenen med Retfærds Harm,
Naar Synderens Dommedag kommer,
Kast Stenen ydmygt! Grib i din Barm!
Og bed til Forbarmelsens Dommer!
(Ingemann.)

Hus og Gods arves efter Forældre; men en forstandig Kvinde kommer fra Herren. (Salomon.)

Den, der er Herre over sig selv, har lyse Udsigter til at blive Herre over andre.

Vore hedengangne Kvinder.

Personlige Indtryk, nedskrevne af Emeline B. Wells,
Redaktør af »Woman's Exponent«.
(Fortsat fra Side 263.)

Naar jeg skriver om de fremragende hedengangne Kvinder i denne Kirke, da gør jeg det ud fra mit eget Synspunkt og paa Grundlag af personligt Kendskab og personlige Jagttagelser af Ting, saaledes som de fremstillede sig for mig, og de kære Minder, som jeg stadig bevarer om disse Kvinder, ønsker jeg af Hjertet at overlevere til Nutidens og Fremtidens unge Kvinder. Enhver af dem, jeg skriver om, har været min personlige Ven; om de fleste af dem har jeg skrevet Biografier, medens de levede, og jeg veed, at jeg kender deres sande Værd for det Samfund, hvori de levede og virkede.

Blandt de mange Kvinder, som jeg elskede højt, er Elisabeth Howard. Vi plejede at kalde hende vor repræsentative irske Kvinde, og hun yndede den Titel, fordi hun elskede sit Fædreland. Hun var et prægtigt Billede paa den kvindelige Stand og havde nydt en omhyggelig Skoleuddannelse, da hendes Omgivelser i de yngre Aar havde været særdeles heldige. Hendes Fader var en Mand med et bredt og liberalt Livssyn, og hun selv lærte meget angaaende Irlands offentlige Anliggender ved at lytte til Samtaler mellem ham og de irske Mænd, som kom i hendes Hjem. Dette udviklede hendes Sind, og det udvidede hendes Syn paa Livet og dets Tildragelser. Men desuden var hun saa elskværdig og taktfuld i Omgang og kunde fremstille sin Mening om en Sag paa en saadan Maade, at hun endog vandt deres Tillid og Venskab, som nærede en helt modsat Anskuelse.

De yngre Mennesker elskede hende meget paa Grund af hendes Livlighed og spøgefulde, vindende Væsen, og hun var derfor altid en velset Gæst blandt Ungdommen. Hun var en udmærket Værtinde og forstod at underholde i enhver Kreds, hvor hun bevægede sig; hendes Konversation var genial, og hendes Anskuelsers Udtryk var saaledes, at det gjorde godt at se paa hende; derfor kunne hendes Venner heller ikke nogensinde forglemme hende. Søster Howard var en højt begavet Taler; hendes Stemme var melodiøs, og hun manglede aldrig Ord til at udtrykke sine Meninger. Hun var en af de Kvinder, som i Kirkens tidligere Dage klædte sig med Smag. Hun havde fine Klæder og smukke Smykker, men førte sig alligevel paa en saa naturlig Maade, at ingen følte sig forlegen i hendes Selskab, om de end vare ringere klædte; hun var generøs overfor sine Venner og gavmild mod Trængende, hvilket syntes at være en Del af hendes Natur. Hendes Selskaber, der holdtes dels i hendes Lejlighed, dels i hendes Have, vare en Kilde til Glæde og Nydelse, eftersom hun fuldstændig forstod den Kunst at behage, hvadenten Selskaberne vare smaa eller store. (Fortsættes.)

Dødsfald. Broder Ole Martinius Knudsen Dahl afgik ved Døden den 4. September 1908 i Bodø, Norge, efter et tre Maaneders Sygeleje paa Grund af Lungetæring, som han havde lidt af i længere Tid, men som forværredes ved et Ulykkestilfælde under hans Arbejde som Dykker i Saltens Dampskibsselskabs Tjeneste. Han var født i Volden, Søndmør, Norge, den 22. Juli 1850 og annammede Evangeliet i Bodø den 7. Juni 1903; han har den hele Tid været en trofast, nidkær og pligtopfyldende Ældste, var til sin Død en af det nordlige Norges mest ivrige Forkæmpere for Evangeliets Sag og bar et kraftigt Vidnesbyrd om samme til sine Omgivelser saavel i Ord som ved Eksempel. Hans Hustru og 4 efterladte Børn sørge over Tabet af en kærlig Husbond og Fader, og vore Missionærer i Klodens nordligste Missionsmark beklage Tabet af en gæstfri og oprigtig Ven.

Søster Oline Straaberg afgik ved Døden den 11. September i sin Søns, Joseph Straabergs Hjem i Saltsø-Staden. Afdøde var født i Hedemarken, Norge, den 21. August 1838, annammede Evangeliet i sin Ungdom, kom til Utah i 1901 og har boet i Saltsø-Staden siden. Hendes Mand afgik ved Døden for et Aar siden, og efter den Tid har hun boet hos sin Søn. Søster Straaberg var en ærlig, tro og hengiven Kvinde her i Livet og lukkede sine Øjne i Døden med fuld Tro og Forvisning om en ærefuld Opstandelse.

Missionærernes Rapport for September 1908.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangelieforelæsninger	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Hyrum J. Jensen	Aalborg	22	10264	450	6115	959	49	1		
Charles Jensen	Aarhus	25	11319	405	7110	1193	87	3		2
Lorentz Petersen	København	26	19861	526	15419	851	55	3		
James M. Keller	Bergen	18	9105	649	5390	572	55	6		2
Alma B. Larsen	Kristiania	30	8155	530	6575	939	131	6		
Andrew H. Andersen	Trondhjem	18	7992	683	5594	268	43	1		
Totalsum for Missionen		139	66696	3243	46203	4782	420	20		4

Indhold:

Den „omorganiserede" Kirkes Oprindelse 305
Jens Buff er død 310
Til Mor 311
Redaktionelt:
Efteraarskonferencen i Bergen . 312
Afløsning 315
Forflyttelse 315
Søndagsskolernes Program 315
En Lamanits Vidnesbyrd 316
Tankesprog 318
Vore hedengangne Kvinder 319
Dødsfald 320
Missionærernes Rapport 320

Udgivet og forlagt af Søren Rasmussen, Korsgade 11, København N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).